

kakih 30 poljedelskih zastopnikov stoji 22 židofom nasproti 8 profesorjev, 5 advokatov; brez komornih tajnikov i. t. d. seveda tudi ne sme biti. K temu pripomni neki list:

Judovska borzna špekulacija in veliki kapital imata en četrt slehernih glasov notri. Malo manj bi tudi zadostovalo.

Eden ali dva zastopnika produkcijske borze, žitnega trgovstva in velikih bank bi zadostovalo povoljna pojasnila v borznih vprašanjih podati, tako daleč, kakor namreč bi ti ljudje pojasnila dati hoteli. Nasprotno pa bi se zemljiške posestnike v velikem številu, pred vsem male posestnike iz vseh dežel in krajev poslušati moglo, da bi se zvedelo, kje kmeta čevelj žuli, in kako on pod tistim sramotnim skupškim borznim igranjem trpi.

Gospodom od vlade pa se vidi, da jim je malo na tem, da bi poljedelca kot borznega židofa poslušali in sestava tega predposvetovanja polaga nam misli blizu, da vlada judovske špekulante poljedelcem enakopravno naprej postavlja, ja prve celo preje za napadene vidi. Drugače bi to posvetovanje tudi ne zadobilo tako krotkega imena, katero tako čuden poklon špekulacijskemu židofstvu pomeni, ampak ta anketa naj bi bila v varstvu poljedelstva proti izmolzenju, ki se dogaja skoz trminko barantijo in diferenčno igro.

Mi homo dobro storili, ako se že danes na svoje misli zanesemo, da iz cele komedije nič ne bo, to se pravi, da se židofstvu ne bo na prste stopilo. In to se godi v državi, v kateri se več kot polovico ljudstva s poljedelstvom peča. To se dogaja, če tudi 130 „tak oimenovanih kmečkih zastopnikov“ v državnem zboru sedi. Bi-li to mogoče bilo, ko bi kmečko ljudstvo s svojo lastno stranko razpolagati zamoglo, koji se nikomur na svetu klanjati nebi treba bilo? Ne, potem moglo bi se na pritožbe kmetov ozirati. Kmetje, torej naprej! Volitve stojijo pred vrati! Pokažimo, da smo močni in razumni zadost, našo stvar sami v roke vzeti in poženimo tiste poslance k vrugu, ki mirno gledajo, ko nas židofi do kože slačijo.

padarja zamuditi in gre dalje. Otroci ne storijo nič kaj takega, da bi se ogniti hoteli, zato fant še enkrat postoji in vpraša s čistim tenkim glasekom: „koliko pa je ura?“

„Hi — hi — hi — hi“, zasmejijo se vsi kakor par ducatov gosi. Fant misli, da ga niso razumeli, in vpraša še enkrat: „Koliko je ura?“ „Hi — hi — hi — hi“ zavpijejo zopet in ena deklica pravi poredno: „Koliko ur je, je vprašal, pa ni nobene ure tukaj.“ Sedaj se šele prav zasmejijo. „Butel hribovski!“ zareži se mu en mali potepuhček in ga za suknjico pocuka.

Hribovski fantič naredi po poti par korakov naprej, ali to je bila njegova nesreča. Ko vidijo, da je začel bežati, dobili so pogum, skočijo za njim, ga cukajo za suknjico, trgajo za rokav in ščipljejo v meča. Fant se ne more braniti, ker mora tudi na svojo cu-

Vravnava Pesnice.

Celjska „Domovina“ potožila se je pred kratkem dolgem člankom, da je ptujski župan Ornig opustil cesarskega namestnika, ko je tukaj bil, v pesniško dolino peljati, da bi namestnik se o opustošenju osebno prepričal. No k temu priklada „Domovina“ vsakovrstne „šinfarije“ čez gospoda Ornig-a, ter pravi končno, gospod Ornig ne stori nič za kmeta pesniški dolini. Ne oziraje se na to, da je danes le malo nasledkov poplavljenja opaziti, tako, da namestnik k večjem napačen vtis zadobil misleč, da je vedno tako malo vode kot sedaj, prašamo kaj pa gre županu Ornig-u pesniški dolina mar? Je-li on deželni ali državni poslanec tega kraja? Nimamo mi li razumnega gospoda dr. Jurtela in vis. častitega gospoda Gregorca kot zastopnike?!

No, veseli nas, da „Domovina“ prizna, da naš deželni in državni poslanci nič ne veljajo in da kmetje prej od Ornig-a, kakor od svojih poslancev predpore pričakujejo. V potolaženje naznanimo teda „Domovini“, da bode z vravnavo Pesnice, kar se ji že v deželnem zboru sklenilo, še letos pričelo.

Temu velikemu vspehu zahvaliti se imamo deputaciji slovenskih občinskih predstojnikov, kateri so pota v Gradec in s temu zvezanih stroškov niso vstrašili, da so končno deželni zbor za vravnavo Pesnice pridobili, kakor tudi vrli podpori gospoda Ornig-a in Flucher-ja. Kaj so pa poslanci storili? Pravi nič! V času grozne povodnje se niso niti v deželnem zboru prikazali, če tudi so bili dolžni, za uboge povodnji ponesrečene kmete podpore zahtevati.

Državnozbornski kandidatje.

1. oktobra ob desetih dopoldne zbrali so se v Celji, slovenskega ljudstva zaupni možje, to se pravi 39 advokatov, meščani in gospodje duhovniki, kateri so se do cela odločili državnozbornske mandate slovenskih kmetov v žepe potisniti.

Tam so se toraj mandati čisto blagodušno raz-

lico paziti. Skoči za grm, položi svojo culo na tla in pravi: „pojdite le sem če si upate“. Ali niso imeli koražje, dečki mu samo jezike kažejo in vpijejo: „hribovc ti, ti hribovski butel!“ deklice pa fige kažejo. Dečko ni zmerjal nič. Nič ni rekel, kakor samo: „le pojdite sem, če si upate.“ Razkoračil se je, pest dvignil kviško in škrtal z zobmi. Tako stal je neka časa.

Ena deklica se pripogne, pobere pest peska in ga zapodi v njega. To tudi ni nič. Zdaj zažene en deček kamen proti njemu, fant počepne, ali kamen mu zbije samo klobuk iz glave. Zdaj gre za res, zdaj gremo na delo. V blisku pograbi svojo culico, je naglo razveže, popade štruklje, ki jih je notri imel, meče jih enega za drugim in vsak je zadel svojega sovražnika; enega v roko, drugega v sredo lica tako da je vse špricalo.